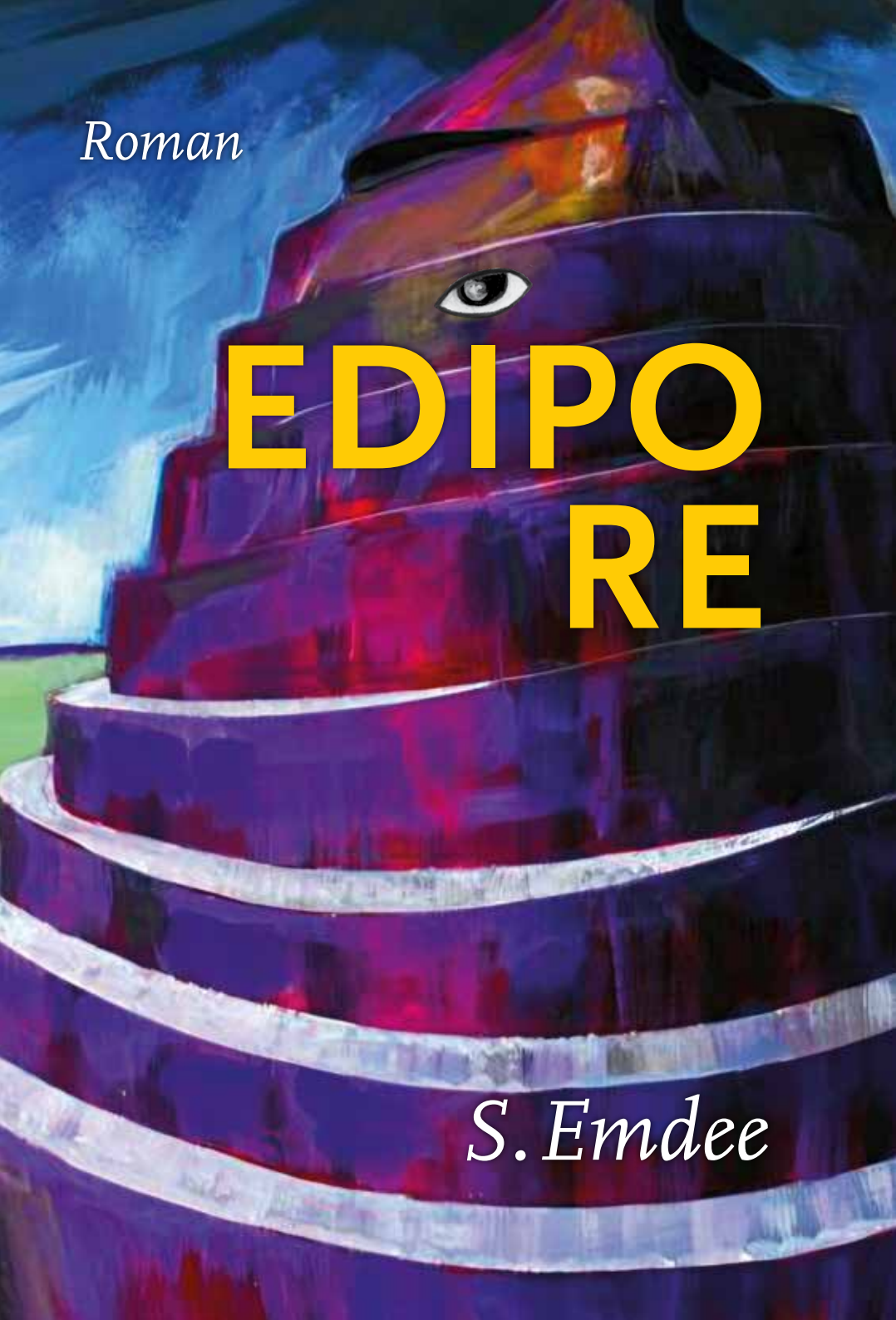

The background is a painting of a large, multi-tiered spiral structure, possibly a staircase or a monument, rendered in deep purple and red hues. The structure spirals upwards towards the top of the frame. In the upper-middle section of the spiral, a single, large, white eye with a black pupil is depicted, looking directly at the viewer. The sky in the background is a mix of blue and white, suggesting a cloudy day. The overall style is expressive and somewhat surreal.

Roman

EDIPO RE

S. Emdee

EDIPO RE

Roman

EDIPO RE

deel twee van

HET VLOT VAN DE MEDUSA

S. Emdee

Eerste druk, november 2026
© S.Emdee ondersteund door ArtNik uitgaven, Deventer

Ontwerp & opmaak: Artnic *creatief in communicatie*,
Omslag: Detail van het schilderij *De Toren van Babel revisited*,
Ruud Johannes, Deventer
Fotografie: halaX, Boerhaar

ISBN 978-94-90548-90-2
NUR 305 Roman

‘Angst?’

Wat heeft een mens met angst te maken?

Het toeval bepaalt ons leven,

en de toekomst is volkomen onbekend.

We kunnen maar beter leven zoals we kunnen,
van dag tot dag.’

Sophocles, Oedipous Rex

De Thebaanse toneelstukken, nr 1

PROLOOG

26 juni 1978

De jongen werd op een brancard binnengereden bij de acute opvang van het Weezenland-ziekenhuis in Zwolle. De toegesnelde verpleegkundigen verplaatsten hem op een ziekenhuisbed, deden zijn schoenen en sokken uit en bekeken de verwondingen aan zijn beide voeten.

‘We gaan je even op je buik leggen, anders kunnen we niet goed zien wat er aan de hand is.’

‘Hij is van achteren aangereden in de supermarkt, met een winkelwagentje, keihard op zijn hakken. Het ging heel hard.’

‘U bent familie?’

‘Ja, ik ben zijn vader, Theo Hummekus. Dit is mijn zoon Robert.’

‘Dag Robert, wij gaan even naar je voeten kijken. Heb je pijn? Of hebben de Argentijnen je een doodschop gegeven?’

Een toegesnelde dokter mengde zich in het gesprek en moest lachen om zijn eigen grap. Robert wist niet of hij moest lachen of huilen. Zijn hakken stonden in brand en zijn voeten zwollen op. Maar ook al was hij pas tien jaar, hij had de clou begrepen. Gisterenavond had hij thuis met zijn vader naar de WK-voetbalfinale gekeken. Deze had plaatsgevonden in Buenos Aires en was in feite een thuiswedstrijd voor Argentinië. Nederland had verloren van de Argentijnen na een intimiderende en schandalige schoppartij. Hij hoorde zijn vader nog vloeken en schelden op de Italiaanse scheidsrechter Gonella die talloze aanslagen op de Nederlandse spelers met de mantel der liefde had bedekt.

‘Gisterenavond werd hier nog een man binnengebracht met een slagaderlijke bloeding. Hij had zich kapot geërgerd aan de scheids en zijn vuist dwars door de beeldbuis geslagen van

woede.’ De dokter zat overduidelijk nog vol adrenaline van de vorige avond.

‘Voetbalgekte, maar nu aandacht voor jouw voeten, Robert. Die zijn lelijk opgezwollen. Je achillespezen zijn beschadigd maar gelukkig niet gescheurd. Vanwege die zwellingen krijg je geen gips maar een stevig verband. En natuurlijk iets tegen de pijn. Twee weken zo min mogelijk lopen en met de benen op een stoel of op een bed. Ook zal een fysiotherapeut een aantal keren bij jullie thuis langskomen om je pezen en spieren te masseren. Die moeten soepel blijven. Ik denk dat het dan snel zal genezen. Binnenkort zul je weer lopen als een kievit maar nu ben je een echte Oedipous.’

Robert keek niet begrijpend naar de praatgrage arts die vrolijk verder oreerde.

‘Dat kun jij nog niet weten. Oedipous betekent *Hij met de gezwollen voeten*.

Het is de hoofdpersoon in een Grieks sprookje en met hem loopt het niet zo goed af.’

De arts moest weer lachen om zijn eigen binnenpret en richtte zich met een kleine aarzeling weer tot de jongen. Waarschijnlijk realiseerde hij zich toen pas dat hij hier met een jochie van tien te doen had en niet met een volwassene, laat staan met een kenner van Griekse mythen en sagen.

‘Maar jij bent geen Oedipous, Robert, we zijn hier in Zwolle, niet in het oude Griekenland en met jou gaat het zeker goed aflopen.’

Robert had er niets van begrepen. Toen niet

Eerste bedrijf
excercitio

EEN ONVERWACHTE WENDING

1.

Zondag 25 januari 2026

De hond keek hem vragend aan vanaf de passagiersstoel. Zou het dier zijn gedachten kunnen lezen? Zijn twijfels begrijpen? Honden voelen je stemming haarfijn aan. Dat had Robert dikwijls gehoord sinds hij de hond onder zijn hoede had en inmiddels was hij ervan overtuigd dat het klopte.

Want ook op dit moment hield een prangende vraag hem bezig. Was zijn besluit onomkeerbaar? Een *'point of no return?'* Hij had het zich de afgelopen tijd vaker afgevraagd maar toch was hij vanmorgen vastberaden vertrokken. In een buurtschap dichtbij Wijhe had hij zijn huurwoning leeg achtergelaten. Hij had de aanhanger achter zijn Volvo gekoppeld, de sleutel van de woning bij de makelaar in het dorp door de brievenbus gegooid en was linksaf de IJsseldijk opgedraaid. Voorgoed.

Nu reed hij met een gangetje van tachtig kilometer per uur over de dijk richting Deventer. Of beter nog, richting Saint Corné en Gra, een klein dorpje in het departement Nièvre in het midden van Frankrijk.

Precies een jaar geleden was hij ook op weg gegaan, toen met een tamelijk onbekende bestemming en een onbestemd gemoed. Nu was zijn bestemming heel concreet en zijn gemoed niet langer onbestemd. Hij was op weg naar zijn nieuwe thuis, naar mensen waarvan hij was gaan houden. Dat voelde goed maar vrolijk of blij ... nee daarvoor was het nog te vroeg. Een golf van verdriet en gemis kwam langzaam naar boven, Robert pinkte een traan weg.

Het autorijden deed hem goed, vooral achter het stuur van zijn vertrouwde Volvo 245GLE, een grote, grijze bestelbak met een oersterke B23 motor waarvan het monotoon ronkende ge-

luid een helende invloed op hem had. Hij bekeek zichzelf in de achteruitkijkspiegel en zag Robert Hummekus, enig kind, kunstkenner, voormalig directeurconservator en afgestudeerd als hork. Het afgelopen jaar was dat ingrijpend veranderd. Hij had er een broer en een zus bij, half weliswaar, maar toch. En hij had een lieve vrouw leren kennen die hem begreep en hem het verschil had laten ervaren tussen intimiteit en seksualiteit. De hork in hem had zich vervormd tot een flegmatieke man met zachte, invoelende kanten. En dat was nog maar het begin geweest.

Alles was begonnen met een intrigerende geschiedenis die zijn dementerende vader Theo hem had verteld en – misschien nog wel belangrijker - de durf en het lef om dat verhaal te geloven. Hij had gehoor gegeven aan een opmerkelijk verzoek van zijn vader: een zoektocht naar verloren gewaande kunstschaten in de kerk van een dorpje in Frankrijk.

Dit had zijn leven op de kop gezet. Robert kon er nog niet over uit. Het afgelopen jaar was een aaneenschakeling geweest van opzienbarende en ingrijpende momenten, een rollercoaster!

Robert schakelde op terwijl hij in Deventer de A1 opreed. De drukte viel mee, het was zondagmorgen, de zon scheen en in Roberts hoofd kwamen de gebeurtenissen van die ene week van eind januari vorig jaar in chronologische volgorde voorbij. Zijn systeem snakte daar naar. Hij hield ervan de feiten helder te rangschikken, de zijsprongen en futiliteiten kwamen toch wel, zo zat zijn brein nu eenmaal in elkaar.

‘Nu eerst de grote lijn’, dacht Robert zachtjes hardop. ‘Wie ben ik en wat is er gebeurd?’

Zijn grote teen beroerde subtiel het gaspedaal. De Volvo reageerde onmiddellijk en bereikte binnen enkele seconden een snelheid van honderd kilometer per uur.

2.

De motor van de Volvo ronkte vertrouwd. Robert had de auto een paar weken geleden voor de laatste keer naar zijn vaste garage in Raalte gebracht. Theo en hij kwamen daar al meer dan dertig jaar en nu was het de laatste keer geweest. In Saint Corné en Gra zou hij op zoek gaan naar een nieuwe garagist. Dat zou waarschijnlijk geen probleem worden, Fransen waren goede sleutelaars.

Hij had zijn eigen monteur Henk een hand gegeven. De man had talloze malen gesleuteld aan de Amazon van Theo en aan de 245GLE van hemzelf. Henk wist alles van Volvo's en had Robert dikwijls laten zien hoe hij de klepspeling stelde, de waterpomp verving of het schakelrelais in de viscosekoppeling van zijn radiateurfan testte. De man genoot van de geur van motorolie en zijn baas was slim genoeg geweest om hem dan ook te laten sleutelen.

Veel van Henks collega-monteurs knapten af op het onderhoudswerk. Ze zaten meer achter de computer om allerlei protocollen af te vinken dan dat ze met hun hoofd onder de motor-kap zaten.

Dat is een groot probleem in Nederland, had Robert gedacht. Veel werk is tegenwoordig omgeven met administratieve rompslomp. Leerkrachten zitten dagelijks uren de voortgang van hun leerlingen te monitoren via ingewikkelde systemen in plaats van les te geven. Specialisten in ziekenhuizen zien vaker een computerscherm dan een patiënt en zorgverleners worden gek van het tijdschrijven waarmee hun werk gereduceerd wordt tot minutenzorg.

Henk was deze bureaucratie bespaard gebleven en daarom hield hij het nog steeds met het grootste plezier vol.

'Pech moet je voorblijven' was zijn standaard grap, wanneer Robert hem had gevraagd of de vervanging van een bepaald

onderdeel wel noodzakelijk was.

‘Niet wachten tot ze stukgaan’ was Henks devies en inmiddels was Robert er van overtuigd dat die benadering een juiste was.

‘Henk heeft prima werk geleverd, Dotje. Deze auto gaat nog jaren mee, net zoals jij en ik.’

De hond keek hem lodderig aan met een oog half open.

‘Ik heb mezelf ook vervangen door iemand anders. Een jaar geleden was ik nog wrokkig en gefrustreerd op alles en iedereen. Gelukkig heb ik mijn hart geopend en mijn gevoel gevolgd, dat heeft een andere Robert opgeleverd, een man die heeft leren luisteren naar anderen. Ik kan me steeds beter verplaatsen in een ander, dat is essentieel voor goede communicatie. Zo heb ik ook naar het verhaal van mijn vader geluisterd en zijn emotie daarin gehoord.’

Hij moest lachen om zijn eigen monoloog tegen de hond terwijl zijn gedachten teruggingen naar zijn eerste bezoek aan het dorpje waarnaar hij nu voorgoed op weg was.

3.

‘Wat een verhaal’, mompelde Robert terwijl hij bij Apeldoorn de afslag richting Arnhem nam.

Het verhaal van zijn vader had voor een groot deel geklopt. Waarom had hij er eerst aan getwijfeld? Of kwam dat omdat er bij Theo vasculaire dementie was vastgesteld? Dat betekende toch niet dat alles wat hij uitkraamde wartaal was? Natuurlijk, soms waren er onbegrijpelijke zinnen uit zijn mond gekomen, vaak over zijn overleden vrouw Yoka, de moeder van Robert. En soms ook over Sarah, de tweelingzus van Robert die bij hun geboorte was overleden. In zijn verhalen ging Theo regelmatig met die twee op pad. En vaak bezochten ze museum de Fundatie in Zwolle, of gingen ze zeilen op de IJssel.

Wat een onbegrijpelijke ziekte, dacht Robert. Dat had de neuroloog ook gezegd. Je wist vaak niet of Theo in het heden sprak of in het verleden, laat staan of het echt gebeurd was.

De zogenaamde meesterwerken in de crypte van de dorpskerk van Saint Corné en Gra waren helaas eenvoudige studies geweest en grotendeels verdwenen naar kerken in omliggende dorpen. Goedbedoeld oefenmateriaal van leerlingen van een tekenopleiding. Maar zijn eerste liefde Eveline ... die bestond echt en woonde nog steeds in het Franse dorp. Ook Theo's schilderij in de Mariakapel hing er nog steeds.

Een jaar geleden had hij vol schuld en schaamte in zijn auto gezeten op weg naar het onbekende. Woedend was hij geweest op zijn bestuursvoorzitter, een stevige vrouw die hij smalend ‘Rommelkut’ had genoemd. Zij had hem op staande voet ontslagen, nu zeven jaar geleden. Machtsmisbruik had ze het genoemd, hij was over grenzen van medewerkers heen gegaan. Onterecht had hij dat gevonden en hij voelde zich lange tijd aangeschoten wild. Inmiddels kon hij er gelukkig weer om la-

chen. Die vrouw had niets anders gekund in de woke-tijdgeest van toentertijd. Veel leidinggevend en vooral veel mannen met lomp en onhandig haantjesgedrag zoals hijzelf hadden het veld moeten ruimen. Eigenlijk ongepast om haar zo te noemen, vond hij nu. En flauw om zijn gif te botvieren op haar omvang. Waarom? Hij kende veel vrouwen met overgewicht en eigenlijk waren die allemaal stuk voor stuk oké.

Maar het verhaal van die bijzondere januariweek was nog niet af en moeiteloos schakelde zijn brein weer terug naar een jaar geleden, naar het moment waarop Alain hem een bijzonder verhaal had verteld.

4.

Alain heeft tijdens zijn PHD-studie in de pastorie van Saint Corné en Gra dagboeken gevonden van een jonge dorpspastoor. Daarin beschrijft de pastoor dat hij in 1916 een studie van het Vlot van de Medusa, nog mooier dan het origineel in het Louvre, mee heeft gesmokkeld uit een atelier in Parijs en heeft opgeborgen in de pastorie van het dorpje. Dit schilderij van Théodore Géricault is destijds meegekomen met een partij studies en tekeningen bij de ontruiming van het bewuste atelier. Dit schilderij zou de vondst van de eeuw kunnen worden. Alain heeft er vervolgens vier jaar intensief naar gezocht maar heeft dit schilderij niet aangetroffen in de pastorie en ook niet in de crypte van de dorpskerk.

Ondertussen vermoedt Sophie dat Eveline destijds zwanger is geraakt van haar vakantieliefde Theo en zij laat illegaal een DNA-test uitvoeren die uitwijst dat Robert, Alain en zij inderdaad dezelfde vader delen. Theo dus.

Dat is voor Eveline de aanleiding om eindelijk haar opmerkelijke *'petite histoire'* te vertellen. Die geschiedenis begint in de zomer van 1967.

Vlak na het vertrek van haar liefde Theo wordt Eveline bruto verkracht door de plaatselijke pastoor. Ze vermoedt al snel dat ze zwanger is maar weet niet van wie. Ze durft er met niemand over te praten. Als Theo haar een aantal weken later weer opzoekt, samen met zijn vriend Cor Ybrand, durft ze hem uit schaamte niet te ontmoeten maar laat voor hem een brief achter, samen met een groot cadeau, een ingepakte tapijtroel van twee meter lang. Daarin zit het verloren gewaande doek van Géricault, de laatste studie van het Vlot van de Medusa. *'Les Femmes aux commandes'* staat achter op het doek geschilderd. Vrouwen aan de macht!

Eveline heeft dit doek destijds gevonden in de slaapkamer van haar moeder Charlotte, die in 1916 de huishoudster was van Henry Maisonnestre. Hij was de jonge dorpspastoor, die het doek mee heeft gesmokkeld uit Parijs naar Saint Corné en Gra. Henry kreeg een fataal ongeluk en Charlotte ontfermde zich over het schilderij.

Eveline heeft direct door dat dit een schilderij is van grote waarde en uit wraak en woede op de maatschappij en de kerk die haar niet helpen bij haar verkrachting en de daarop volgende zwangerschap - ze is een slet en een hoer - laat zij dit schilderij, opgerold en ingepakt, achter voor Theo met een brief waarin zij hem op het hart drukt het cadeau pas uit te pakken als zij zich bij hem heeft gemeld. Dat gaat ooit gebeuren, zo schrijft ze.

Zonder te weten wat zich in het pakket bevindt, neemt Theo het cadeau mee naar Nederland waar hij de brief leest. Daarop verstopt hij het pakket op de vliering bij zijn ouders in Enschede.

Theo is dodelijk bedroefd. Om hem op te monteren neemt Cor hem mee naar een feest op de AKI waar hij valt voor Yoka Philips, het evenbeeld van Eveline. Verward en verliefd brengt hij de nacht met haar door op haar studentenkamer in Enschede. Yoka blijkt al snel in verwachting te zijn, ze trouwen zo snel mogelijk en verhuizen naar landhuis De Horst aan de IJssel. De tapijtrol op de vliering van zijn ouders verhuist mee naar het landhuis en Theo timmert een geheim vak af op de zolder waarachter hij de rol verstopt.

5.

Bij Arnhem schakelde Robert 'Radio Paradise' in, de Amerikaanse muziekzender met 24/7 aangename muziek. Op de app had hij gekozen voor de *mellow mix* en elk nummer was raak. Robert vond het heerlijk: autorijden, naar muziek luisteren en mijmeren. Dat ging prima samen, vond hij. Onbewust moest hij even terugdenken aan zijn moeder Yoka. Hij had weinig herinneringen aan haar. Ze had nooit gelachen en weinig met hem gespeeld. Volgens zijn vader was zij de dood van haar dochtertje Sarah nooit te boven gekomen. Robert had dikwijls gevoeld dat zij hem verantwoordelijk hield voor haar dood. Hij was blijven leven. Wat had ze gedacht? Dat hij zijn zusje in de baarmoeder had weggedrukt, had klemgezet of haar navelstreng had dichtgedrukt zodat zij te weinig voeding had gekregen waardoor zij onvoldragen ter wereld was gekomen? Soms voelde Robert die schuld maar dat kwam meer omdat hij geen aardige zoon voor haar was geweest toen zij ziek werd. Hij had haar nauwelijks bezocht in het ziekenhuis in Zwolle waar ze een ellendige dood was gestorven. Baarmoederhalskanker was de diagnose geweest. Tot op de dag van vandaag was dat een last op zijn schouders.

Vader Theo had veel van Yoka gehouden maar in de laatste fase van zijn leven had Theo zich omringd met foto's van Eveline. Dat was zijn grote liefde geweest. Yoka was haar evenbeeld, maar ook een surrogaatvrouw waaraan hij was blijven hangen omdat hij haar zwanger had gemaakt. Of was dit te negatief? Een liedje van *Death cab for cutie* rolde uit de speakers van de Volvo. *I will follow you* Roberts brein klikte op hetzelfde moment weer terug naar een jaar geleden

6.

Nu duidelijk is dat Theo de vader is van haar kinderen, wil Eveline met Robert meereizen, terug naar landhuis De Horst om Theo weer te ontmoeten. Sophie gaat ook mee want zij wil haar biologische vader omarmen en Alain sluit de rij want hij is maar in één ding geïnteresseerd: het schilderij van Géricault. Dat moet – in het geheim – weer terug naar Frankrijk, waar hij de ontdekking zal regisseren in een door hem bedacht scenario waarin zijn moeder Eveline buiten schot blijft als kunstrovers. Met zijn vieren aanvaarden ze de terugreis.

Marie, de dochter van de uitbaatster van het hotelletje waar Robert logeert, blijft achter in Saint Corné en Gra. Zij en Robert hebben elkaar gevonden in de liefde. Robert leert een nieuwe kant van zichzelf kennen en hij belooft Marie dat hij spoedig terug zal keren naar Saint Corné en Gra.

Aangekomen in Nederland, op de IJsseldijk tussen Deventer en Zwolle, ontwaren ze een rode gloed en bij aankomst staat landhuis De Horst in lichterlaaie. Gelukkig is Theo ongedeerd en staat met een buurman naar het sinistere schouwspel te kijken. Onduidelijk is hoe de brand is ontstaan. Robert vermoedt een onhandigheid van Theo. Geklooi met lucifers of met het gasfornuis. Theo wilde immers soep maken om de terugkomst van zijn zoon met zijn gevolg te vieren.

7.

De gedachte aan die bijzondere januari-week had Robert niet onberoerd gelaten. Hij merkte dat hij was gaan zweten. Wat een verhaal en wat een afloop. Hij kreeg het beeld niet uit zijn hoofd, sterker nog, het stond nog steeds haarscherp op zijn netvlies alsof het gisteren pas had plaatsgevonden.

Het beeld van het brandende huis was nog steeds onwerkelijk en tegelijk angstaanjagend. Robert moest denken aan een sequens uit *Het Offer*, een film van Andrei Tarkovski. De camera had een langzame pan gemaakt over een blauw meer omringd door onafzienbare groene dennenwouden en plotse-ling was een feloranje brandend huis in beeld gekomen. Vooral de contrastwerking tussen het blauwgroene van het landschap en de orangerode gloed van het brandende huis had er blijvend bij hem ingehakt.

‘Natuurlijk, blauw versus oranje en groen versus rood, zo simpel maar ook zo effectief.’ Robert herinnerde zich deze wetten uit de kleurenleer die zijn vader Theo hem dikwijls had voorgehouden. Hij moest nog dagelijks denken aan zijn vader en aan lessen die hij in de loop der jaren van hem had meegekregen.

Terwijl hij op de A12 de afslag nam naar de A50 wiste Robert met een zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Wat een rollercoaster was die week geweest.

En met de brand was het verhaal van het schilderij van Géricault niet ten einde. Sterker nog, eigenlijk begon het toen pas.

8.

De volgende morgen was Robert teruggekeerd naar de nog rokende puinhopen van de Horst in het gezelschap van Alain. Ze hadden de nacht doorgebracht in hotel Wientjes in Zwolle. Gelukkig had het hotel nog een kamer vrij gehad, naast de familiekamer die Robert de vorige dag had geboekt voor Eveline, Sophie en Alain. Nu had hij met zijn vader toch een fatsoenlijke plek voor de nacht gehad. Theo had geslapen als een os en deed alsof er niets was gebeurd. De hele avond had hij het over Eveline gehad maar vannacht hadden ook de namen Yoka en Sarah geklonken. Hardop had zijn vader gedroomd en Robert begon zich grote zorgen te maken over Theo. Die zorgen had hij al maar waren door de plotselinge brand veel groter geworden. Op veel vragen had hij nog geen antwoord. Waar moest hij nu met zijn vader heen? Voor een verpleeghuis was het nog veel te vroeg. Of toch niet? En hijzelf, waar moest hij heen?

In een opwelling had hij een makelaar gebeld in Wijhe met de vraag of er op korte termijn een woning of een appartement te huur was. Het antwoord had hem als muziek in de oren geklonken. In het dorpje Boerhaar, vlakbij Wijhe, was een nieuwe woning te huur, een schuurwoning en compleet ingericht. Hij moest de woning wel voor de periode van een jaar huren maar dat vond Robert geen probleem. De woning was per direct beschikbaar. Hij had direct 'ja' gezegd en zou er deze middag naar toe gaan.

De brandweer was nog steeds aan het nablussen vanuit een hoogwerker en ook een politieauto was gearriveerd. De Horst was volledig verwoest maar toch stond het staketsel nog voor een deel overeind. Zwartgeblakerd stak het af tegen de grauwe winterlucht en een paar kraaien vlogen onheilspellend rond. Een tiental meters verder was de kapschuur onaangetast door

het vuur en de Volvo Amazon van Theo stond er nog steeds onder. De wind had de andere kant opgestaan.

‘Zou het schilderij verbrand zijn? Het was toch strak opgerold en ergens in huis verborgen?’ Alains enige zorg was overduidelijk nog steeds het schilderij van Géricault. En hij had weinig geduld.

‘Ja, volgens Theo heeft hij het schilderij nooit uitgepakt en zit het nog steeds verpakt als een tapijtrol in stevig karton. Hij heeft het bij zijn intrek in de Horst verborgen op zolder, achter een zelfgetimmerde lambrisering. Ik heb het in al die jaren dat ik hier woon nooit gezien. Ik wist ook niets van de bergplaats af.’

‘Was het je nooit opgevallen? Je zult als kind toch vaak op die zolder hebben gespeeld?’ Alain stelde zijn vragen als een rechercheur.

‘Klopt, ik heb er vaak gespeeld en rondgesnuffeld. Maar er is me nooit iets opgevallen. De zolder had, voor zover ik weet, altijd al een aftimmering. Daarin zat geen luik of schot dat open kon.’

De brandweerman op de hoogwerker was de zolder genaderd. Hij had de vraag van Robert begrepen en was naarstig op zoek naar een verkoolde rol tapijt. Zo had Robert het genoemd. Na enkele minuten was hij opzichtig beginnen te zwaaïen. Hij had overduidelijk iets gevonden.

Een kwartier later lag de rol beneden in het gras. Het karton of het papier was verbrand en de buitenkant was zwartgeblakerd maar de drie sjarrebanden van ijzerdraad die de rol bijeenhiel, waren nog intact.

‘We moeten voorzichtig zijn’, had Alain gezegd en hij had direct de brandweerlieden op afstand gezet.

‘Het doek moet worden verplaatst naar een droge ruimte, daar kan ik inspecteren hoe zwaar het is beschadigd en of er nog wat te redden valt. Of te restaureren.’

Robert had irritatie voelen opkomen. Van Theo had hij begre-

pen dat het doek pas uitgepakt mocht worden als Eveline en Theo weer samen zouden zijn. Zo had Eveline dat in een brief aan Theo geschreven. Wat Robert betreft was dat nu dan ook de taak van zijn vader en Eveline.

‘Jouw moeder en onze pa Theo moeten daarbij zijn Alain! Dus je nieuwsgierigheid nog even bedwingen graag.’

‘*Veillez modérer votre curiosité.*’ Hij had strenger geklonken dan hij wilde.

Naast de brandweermannen en de agenten stonden nog een paar mensen te kijken. ‘Ramptoerisme’, mompelde Robert zachtjes. Een vrouw kwam naar hem toegelopen.

‘Ken je me nog Robert? Ik zou komende maandag beginnen als thuisverpleger voor je vader. Weet je dat nog?’

Robert had Antje direct herkend. Hoe kon het ook anders. Hij had een paar weken geleden een gezellig sollicitatiegesprek met haar gevoerd. Ze leek hem geknipt om voor Theo te gaan zorgen en andersom had ze te kennen gegeven dat die opdracht voor haar een lot uit de loterij was. Zo gezellig had ze het niet thuis met een mopperende kerel die vooral oog had voor zijn bier.

‘We hebben het met elkaar nog gehad over het motortype in de Volvo van mijn vader en de dubbele carburateur.’ Robert moest lachen. Er waren weinig vrouwen met technische kennis van klassieke auto’s.

‘Ja, daar verheugde ik me ook heel erg op. Zorgen voor jouw vader en ook zijn chauffeur zijn in die mooie klassieker van hem. Maar dat is nu allemaal verleden tijd, vrees ik. Ik hoorde vanmorgen dat er brand was geweest dus daarom ben ik hier.’

‘Je gelooft het niet, Antje maar jouw werk kan maandag gewoon beginnen. Ik heb vanmorgen hier vlakbij in Boerhaar een volledig ingerichte woning kunnen huren dus wat mij betreft begin je maandagmorgen. Precies zoals we hadden afgesproken maar dan op een andere locatie, in een ander huis.’

Antje was dicht op Robert afgelopen en had hem stevig de hand gedrukt. ‘Geweldig, echt super. Je maakt mijn dag helemaal

goed! Ik ga er wat van maken, daar kun je op vertrouwen. Maar het is niet ín Boerhaar maar óp de Boerhaar. *Op de Bra* zeggen we hier.'

'Wat mij betreft neem je de Amazon alvast mee. Of als dat nu niet uitkomt, haal 'm dan later maar op. De sleuteltjes liggen achter de zonneklep en starten is geen probleem.' Robert had het gesprek willen afronden, in zijn ooghoeken zag hij een agent naderen die hem duidelijk wilde spreken. Ook Antje wilde verder.

'Dan breng ik nu mijn auto naar huis en laat ik me daarna hier afzetten door mijn man om de Amazon mee te nemen. En maandagmorgen meld ik me. Je hebt mijn mobiele nummer, stuur maar een app met het adres en laat dan ook maar weten hoe laat ik er moet zijn.'

'Ik heb zojuist met de brandweer gesproken.'

De agent had zich met Robert een paar meter verwijderd van Alain alsof het gesprek niet voor andermans oren was bestemd. 'Er is sprak van minstens twee vuurhaarden waarbij gebruik gemaakt is van brandversnellers. Waarschijnlijk benzine. Dat betekent dat de brand is aangestoken. We gaan dit nu verder onderzoeken.'

Roberts eerste gedachte betrof zijn vader Theo. Het was dus niet zijn vaders schuld geweest, maar wie anders dan? Wie had er belang bij?

9.

Op de A73 richting Maastricht dook de Volvo de Roertunnel in. Robert had zijn snelheid teruggebracht naar negentig kilometer per uur. Harder mocht niet met een aanhanger had hij zich pas na Arnhem gerealiseerd en op een bon zat hij niet te wachten.

Aan de handgrepen boven de achterportieren hingen zijn colberts. Natuurlijk allemaal van het merk *'a fish named Fred'*. Hij had de jasjes niet in een koffer willen pakken, daarvoor was hij er te zuinig op.

Naast hem, op de passagiersstoel, zat de bordercollië Dotcom, zo trots als een pauw. De hond genoot zichtbaar van het autorijden en keek voortdurend spiedend rond. Dotcom was de hond geweest van buurman Gradus en Robert had de border dikwijls meegenomen tijdens zijn wandelingen langs de IJsseloevers.

Gradus had dat allemaal prima gevonden. Hij woonde al jaren alleen en was inmiddels oud en slecht ter been dus iemand die zijn hond uitliet kwam voor hem en de hond als geroepen.

Zijn vrouw had hem al jaren geleden verlaten.

Op een zaterdagmorgen had ze 'Aju Gradus' gezegd. *'Ik goa vort.'*

Ze had de bus naar Zwolle genomen en Gradus had haar nooit meer teruggezien. De enige familie die hij nog had was een verre neef. Bezoek kreeg hij weinig, alleen met de bewoners van landhuis De Horst kon hij het goed vinden. Met Theo had hij zelfs een soort vriendschap ontwikkeld.

Nog geen maand na de brand was Gradus overleden. Toevallig was zijn neef langsgeslagen en hij had Gradus dood in zijn rookstoel aangetroffen. Een schouwarts van de politie had een natuurlijke dood vastgesteld. De neef had de uitvaart geregeld. Naast Theo en Robert waren er geen belangstellenden bij de crematie geweest en na afloop had Robert de vraag gekregen

om zich te ontfermen over de hond. Robert had dat een goed idee gevonden, hij was de laatste jaren van Dotcom gaan houden. Theo had weinig meegekregen van de dood van zijn buurman en ook de aanwezigheid van de hond in hun huurhuis op de Bra leek hem niet op te vallen. Het leek wel of gebeurtenissen geen impact meer hadden op het gemoed van Theo. Of zijn hersenen registreerden de veranderingen niet meer. 'Al mijn spullen zijn weg, alles', was het enige wat hij zo af en toe mompelde.

Gradus was een vreemde snuiter geweest, een soort paradijsvogel met een klein boerderijtje. Hij leefde op en met de seizoenen. Naar een dokter ging hij nooit. *'Mien mankeert niks'*, had hij vaak geroepen.

Voor Theo en Robert was hij een betrouwbare buurman geweest. Hij stond altijd klaar om hen te helpen, vooral met zijn boerenwijsheid.

De dag na de brand had hij geholpen bij het opruimen van de overgebleven huisraad van zijn burens en op het verzoek van Robert om een verkoolde tapijtroel te vervoeren naar zijn boerderij, had hij direct 'ja' gezegd. Met een oude handkar, nog uit de tijd dat boeren hun melk verzamelden en aanboden in melkbussen, had Gradus de roetzwarte rol meegenomen en voorzichtig op de deel neergelegd.

10.

Alain leek wel een chirurg. Hij had plastic handschoenen aangetrokken en met een combinatietang had hij de ijzerdraden, die de rol bijeenhielden, doorgeknipt. Het uitrollen kon beginnen.

Robert had zijn vader samen met Eveline en Sophie uit Zwolle opgehaald. Theo stond er enigszins gelaten bij en ook Eveline leek met haar gedachten niet bij de verkoolde rol op de deelvloer te zijn. Zij had meer aandacht voor de gemoedstoestand van Theo.

Robert had hem de avond tevoren op hun hotelkamer in het bijzijn van Eveline verteld over zijn tweeling. Hun tweeling. Theo had ongelovig gekeken en de enige naam die hij had gepreveld was die van Sarah. Had hij aan de geboorte van zijn andere tweeling moeten denken, aan Robert en Sarah?

Eveline had hem liefdevol over zijn hoofd geaaid en hem stevig omarmd.

‘Onze liefde heeft twee kinderen voortgebracht, lieve Theo. Ik zal je de komende tijd uitleggen waarom ik dat destijds niet kon vertellen. Dat verhaal komt wel. Voor nu vind ik het fijn dat je weet dat Sophie en Alain van ons tweeën zijn.’

Ze had hem zachtjes op de wang gekust.

‘Dan heb ik vier kinderen’, had Theo onverwacht geantwoord. ‘Ehh ..., drie.’

Hij had Robert glimlachend aangekeken, was opgestaan en naar zijn bed geschuifeld.

Eveline en Robert keken elkaar aan en hadden gezwegen. Al het andere kwam later wel.

Op de deel, rondom het verkoolde pakket, hield Sophie haar vader en moeder in de gaten. Wat betekende dit voor hen? Zij had het heel bijzonder gevonden dat haar moeder bijna zestig

jaar geleden een cadeau had achtergelaten voor haar grote vakantie-liefde met de bezwering om dat cadeau alleen samen uit te pakken, bij hun hereniging. Nu was het zover! Het leek wel een sprookje!

‘Moet ik je helpen, Alain? Als we ieder aan een kant gaan staan, gaat het gemakkelijker en valt het doek minder snel uit elkaar.’

Robert had aanstalten gemaakt om zich te bukken maar Alain had grimmig geantwoord.

‘Laat maar, ik heb het al gezien. Dit is helemaal geen doek, geen schilderslinnen of canvas uit de negentiende eeuw. Dit is een ordinaire rol tapijt. Dat zie je meteen aan de rug.’

‘*On peut le voir immédiatement.*’ Hij spoog zijn frustratie bijna uit. Hevig teleurgesteld begon Alain het tapijt uit te rollen. Het vuur had de rol inderdaad nauwelijks aangetast, behalve de buitenlaag. Hoe verder het tapijt uitrolde, hoe meer onbeschadigd het was geweest.

Voor hen lag een ouderwets vloerkleed van ongeveer twee bij drie meter. Een kleed met een eenvoudig bloemmotief, afgezet met ruw vormgegeven guirlandes en al behoorlijk versleten.

Alain had stampvoetend over de deel gelopen en had Theo scherp en onbehouwen aangesproken. Gelukkig was Eveline tussenbeide gekomen en ook Robert was in de bres gesprongen voor zijn vader.

‘*Don’t be so fucked up*, Alain, het is overduidelijk, het is niet het schilderij van Géricault, waar jij al jaren naar op zoek bent, dat zien wij ook! Je boosheid helpt niemand!’

‘Wat heb jij voor cadeau meegegeven? Of begint het er bij jou ook door te lopen? *Notre mère idiote!*’

Alain brieste de woorden in de richting van zijn moeder.

Robert had het voor haar opgenomen.

‘*Doucement Alain. Doucement!* Ik ga het uitzoeken! Ik begrijp je teleurstelling maar je woede richten op Theo en je moeder is ongepast.’

11.

Wat was Alain woedend geweest. Stampvoetend had hij vloekend over de deel van Gradus gelopen. '*Quelle bordèle! Merdre, merdre!*'

Robert kon er nu om lachen. Hij keek opzij naar de passagiersstoel waar Dot rustig lag te soezen.

Opvallend snel was de rust bij Alain teruggekeerd. Eigenlijk was hij opgelucht. Hij realiseerde zich dat het schilderij waar hij zo vurig naar zocht, dus niet verbrand was. Het doek had ook niet in Saint Corné en Gra gelegen. Zijn conclusie was dat het zich nu ergens moest bevinden in Enschede. Dat was wat hem betreft het nieuwe vertrekpunt en dat bood nieuw perspectief. Theo zou opnieuw bevraagd moeten worden over zijn Enschedese periode.

Robert deelde die mening. Omdat Alain Enschede niet kende en ook Theo's geschiedenis niet, had Robert voorgesteld om dat stuk van de speurtocht voor zijn rekening te nemen. Alain was na wat gesputter met tegenzin akkoord gegaan. Robert daarentegen was stiekem opgelucht geweest. Nu had hij de handen vrij en was Alain even uit zijn omgeving. Hij voelde te snel en teveel irritatie en ook wilde hij zijn vader behoeden voor Alains botte gedrag. Dat kwam vooral omdat hij al dagenlang had gemerkt dat Alain maar in één ding was geïnteresseerd: in '*Femmes aux Commandes*', het laatste werk van Theodore Géricault. Zijn verloren gewaande *dernière étude*.

Géricault had dit werk in het geheim geschilderd terwijl zijn opus magnus, het origineel van 'Het Vlot van de Medusa' al bijna voltooid was.

In een klein atelier had hij als een bezetene gewerkt en al zijn woede en frustraties vertaald in gruwelijke details met veel contrasterend kleureffect. Het moest een afrekening worden, een finale aanklacht tegen de kerk, de staat en het patriarchale

bolwerk die hem hadden tegengewerkt, hem zijn liefde hadden afgenomen en hem in een depressieve en desolate man hadden veranderd.

Het meest had Robert zich geërgerd aan de totale desinteresse die Alain aan de dag legde voor *zijn* vader Theo. Nota bene ook zijn biologische vader.

Maar gelukkig was Alain nu voorlopig uit beeld. Hij had zijn tas ingepakt en had Sofie en Eveline overtuigd om met hem mee te gaan, het liefst morgenvroeg al.

‘Dan is het zondag en is er ook weinig verkeer. Daarbij komt dat mijn rol hier is uitgespeeld. Ik ga weer naar mijn museum in Lens.’

Eveline had ingezien dat de situatie te hectisch was en dat zij op dit moment niet op haar plaats was. Ook was zij geschrokken van het ziektestadium van Theo dat meer en meer verergerde. Zij wilde het weekend nog bij Theo blijven en daarna weer terug naar Saint Corné en Gra. Makkend had Alain toegestemd. In korte tijd had hij twee keer bakzeil moeten halen.

Robert had zich afgevraagd of het allemaal niet teveel was geweest voor Theo: de verwoesting van De Horst, de gedwongen verhuizing naar het hotel en als klap op de vuurpijl daarna de bekendmaking van zijn twee nieuwe biologische kinderen. Daarbovenop kwam een dag later nog de verbrande rol tapijt. Was dat nu het geheime en grote cadeau dat hij samen had moeten uitpakken met zijn jeugdliefde Eveline? Voor een gezond mens was dit al niet te behappen, laat staan voor Theo. Dat begreep Robert maar al te goed. Begrijpbare woorden of zinnen had Theo sindsdien nauwelijks meer uitgesproken en het was een weekend geworden waarbij iedereen op zijn tenen had moeten lopen.

Alleen Sofie had tegengestribbeld. Zij had bij haar vader Theo willen blijven.

‘Misschien leeft papa nog maar kort’, had ze geprobeerd maar

ook zij had ingezien dat haar plek geen toegevoegde waarde had voor Theo. Niet op de deel bij Gradus, niet op de hotelkamer in Zwolle en ook niet bij de verhuizing de volgende dag naar een gehuurde woning ergens op het platteland in de buurt van Wijhe.

‘Geef hem, of liever ons, een paar weken de tijd. Dan kunnen we ons settelen in ons nieuwe huis en kan ik met hem alle veranderingen nog eens doorspreken.’ Robert had zacht doch ook beslist gesproken en Sophie had het begrepen.

Op maandagochtend had het drietal afscheid genomen van Theo en Robert en waren teruggereisd naar Saint Corné en Gra in de c5 aircross van Alain. Natuurlijk zouden ze in nauw contact blijven. Whatsappen, gewoon bellen of mailen, het kon allemaal.

Daarna was de rust teruggekeerd en had Robert tijd en aandacht gehad voor Theo en voor de afhandeling van de verzekeringskwestie omtrent de brand.

Op de brandlocatie had hij, vlak na het gesprek met de politieagent, een verzekeringsman gesproken. Die was ook ter plaatse geweest. Robert had de vorige avond de woningbrand *online* gemeld bij zijn verzekeringsmaatschappij. Een woningbrand was blijkbaar belangrijk genoeg om de volgende dag al een schade-expert te sturen.

‘U hebt bij ons een opstal-en inboedelverzekering?’

Robert knikte instemmend.

‘En u laat het huis herbouwen of is dat nog in beraad? Ik begrijp dat de tijd kort is geweest om hier al plannen voor te maken maar wellicht is het voor u duidelijk.’

Het was voor Robert glashelder.

‘Nee, we laten niks herbouwen. We hebben voor de periode van een jaar een woning gehuurd. Daar ga ik voor mijn vader zorgen die ernstig ziek is. Hij heeft niet zo lang meer te leven. Daarna zie ik wel wat ik ga doen. Misschien vertrek ik wel uit Nederland. Hier op dit landgoed terugkeren doe ik in ieder geval niet.’

De verzekeringsman noteerde druk op zijn tablet.

‘Met de herbouwwaardemeter kunnen we snel het bedrag bepalen waarop u recht heeft. Dat bedrag wordt zo spoedig mogelijk overgemaakt op de rekening die bij ons bekend is. Daarmee is de opstal zo goed als afgerond. De inboedelvergoeding zal meer tijd vragen. U zult lijsten moeten invullen, het liefst zoveel mogelijk met aankoopfacturen.’

‘Komt goed’, had Robert ongeïnteresseerd geantwoord. Geld interesseerde hem niet en wat een gelul over die facturen: alles was toch verbrand.

De schade-expert was verder gegaan.

‘Veel mensen scannen hun facturen tegenwoordig en slaan ze daarna op in de cloud.’

‘Daar doe ik niet aan en mijn vader al helemaal niet. Hij kent geen cloud en als hij er al een kent is het de wolk mist in zijn hoofd die de plaats van zijn hersenen in heeft genomen.’ Robert was pissig geworden en een oud gevoel van horkerigheid kwam boven.

‘Je hebt mijn nummer en contactgegevens. Meld me maar wat ik moet doen en wat ik moet invullen. Ik ga nu terug naar mijn vader in Zwolle. Die heeft me harder nodig dan jij.’

‘Niet aardig’, bedacht Robert zich hardop terwijl hij de A2 opreed richting Maastricht. De man had natuurlijk gewoon zijn werk gedaan en de standaard riedel afgedraaid.

Hij nam zich voor niet meer zo ad rem te reageren. Binnen een paar kilometer zou airport Maastricht – Aachen aan zijn linkerzijde in het zicht komen. Dat vond hij altijd een mooi ijkpunt. Daarna Maastricht onderdoor en koffie bij parking Knuvelkes, zijn vaste stop op weg naar Saint Corné en Gra, zijn nieuwe woonplaats. De Volvomotor gromde instemmend en ook de hond begon zich te roeren.

12.

Nadat hij Eveline, Sophie en Alain had uitgezwaaid, was Robert teruggegaan naar de hotelkamer en had Theo voorbereid op hun intrek in hun tijdelijke huis. Voordat hij de laatste spullen in een tas had gestopt, had hij Marie gebeld. Die had hij het afgelopen weekend slechts kort gesproken en dat voelde niet goed.

Ook nu had het telefoongesprek niet lang geduurd. Robert was er te ongedurig voor, de adrenaline gierde nog steeds door zijn lijf.

Met Marie had hij afgesproken zo snel mogelijk een paar dagen terug te keren naar Saint Corné en Gra.

‘Een paar dagen ...? Een weekje kan toch ook wel, Robert, zeker nu je vader een vaste thuisverpleger heeft? Marie miste hem en hij haar.

‘Komt goed, Marie, komt goed.’ Hij had haar lieve woorden toegestuurd en haar proberen op te vrolijken. Bijna had hij het gesprek willen beëindigen maar Marie had opeens geagiteerd geklonken.

‘Ik moet je ook wat vertellen, Robert. Jou, Sophie en Alain. We moeten echt praten!’

‘Toch niets ernstigs hoop ik? Heeft het met ons tweeën te maken?’

‘Nee liefje, het is iets heel anders. Het heeft met Fred te maken, de relatie van mijn hartsvriendin Sophie.’

Fred Fakkeron was de LAT-relatie van Sophie en ook dik bevriend met haar broer die hij altijd plagerig mijn zwager Alain noemde. Robert had hem slechts kortstondig ontmoet, een ongemakkelijke, vluchtige ontmoeting in het huis van Sophie. Fred werkte bij de politie in Parijs en het leek of hij altijd haast had en zich zo snel mogelijk wilde drukken. Ook die ene keer had hij op zijn motor het dorp in een razend tempo verlaten.

Robert kende hem meer uit de verhalen van Alain en Sophie, vooral Freds obsessie met cijfers, motoren en seks was bij Robert blijven hangen. Niet dat Robert preuts was maar toch had het op de een of andere manier gezorgd voor een foute vibe. Iets klopte er niet aan Fred en het had een onbestemd en onrustig gevoel bij Robert in gang gezet.

Hij had dit gevoel nog met niemand gedeeld. Maar nu was Marie over Fred begonnen dus Robert was benieuwd naar haar verhaal.

‘Het is zo’n vreemd verhaal. Dat wil ik je niet over de telefoon vertellen. Ik vertel het je pas als ik je hier weer zie, met Alain en Sophie erbij. Ik hoop snel, mijn liefje.’

Daar had Marie het bij gelaten.

Na het telefoontje met Marie was hij uitgecheckt en was met Theo vertrokken naar hun nieuwe huurhuis, een volledig ingericht huis met alles erop en eraan. ‘Ik verhuur dit huis altijd aan *expats* van de Scania in Zwolle,’ had de makelaar gezegd. ‘Die hebben alleen een koffer en een tas bij zich dus in het huis is aan alles gedacht.’

Voor Robert kon het niet mooier. Theo en hij waren alles kwijt en een comfortabele plek kwam voor hen als een zegen.

Hij had Antje het adres in Boerhaar geappt, samen met het verzoek om rond elf uur te komen. Dan konden haar werkzaamheden beginnen. Robert zag er naar uit. Even rust en de tijd om de gebeurtenissen van de afgelopen dagen te overdenken en om voor de korte termijn een plan te maken.

13.

Kort na intrek in hun nieuwe huis was hij met Theo het gesprek begonnen over het mysterie van het verbrande tapijt. Theo was redelijk helder geweest. Hij miste zijn spullen maar de zorg waarmee Antje hem omringde deed hem zichtbaar goed. Ze had zelfs een oude schommelstoel op de kop weten te tikken bij de kringloop in Wijhe en Theo zat er in als een vorst. Zo had hij ook altijd gezeten in de vestibule van landhuis De Horst.

‘Je weet zeker dat je destijds het cadeau van Eveline hierheen hebt verhuisd?’

Theo had zijn ogen dicht gegaan en leek in diep gepeins verzonken.

Na enig doorvragen was het hoge woord eruit gekomen.

‘In het voorjaar van 1968 zijn Yoka en ik getrouwd. Een ‘moetje’. Van de familie van Yoka kregen we de beschikking over een landhuis aan de IJssel onder Zwolle. Geld was bij de Philipssen nooit een probleem.

‘Ik denk dat het eind februari was, ja eind februari. Op een zaterdag zijn we verhuisd. Ik hielp met het laden van onze spullen in een kleine verhuishwagen. Veel spullen hadden we toen nog niet. In oktober van het jaar ervoor was ik bij Yoka ingetrokken met slechts een koffer en een stoel.’

‘Toen je hoorde dat ze zwanger was?’

‘Ja, we zijn van de een op de andere dag gaan samenwonen op haar kamer in een studentenhuus in Enschede.’

‘Wie hielpen nog meer bij de verhuizing? Ik neem aan dat je hulp had.’

‘Yoka was al met haar ouders in De Horst. Schilderen, schoonmaken en dat soort klusjes. Ik zou met de chauffeur van de verhuishwagen mee rijden. En ja, ik had hulp. Cor heeft me geholpen bij de verhuizing. Hij had een oude Citroënbuss.’

Robert herinnerde zich de bus van Cor uit een eerder verhaal van Theo. In die bus, een Citroën HY, waren Cor en Theo Eveline gaan opzoeken in Frankrijk. Zij had zich niet vertoond en onverrichter zake waren de twee vrienden teruggekeerd naar Enschede. Nou ja, onverrichter zake? Eveline had een cadeau klaargezet voor Theo en dat lag achter in de bus. Haar brief zat in de borstzak van Theo's spijkerjasje.

Theo was verder gegaan.

'Ik had hem gevraagd om de spullen te vervoeren die nog bij mijn vader en moeder in Pathmos opgeslagen stonden. Een paar dozen met spullen van mijn oude lagere school, een kleine stoel en nog wat kistjes met rommel. En natuurlijk het ingepakte cadeau van Eveline. Dat lag daar op de vliering.'

Theo had met waterige ogen opgekeken naar Robert, alsof hij trots was op zijn heldere moment en hij het mysterie al had opgelost.

'Dus Cor heeft het cadeau vervoerd van Enschede naar De Horst? Op diezelfde zaterdag?'

14.

Robert vloekte hartgrondig. Te hard. Dotcom vloog op en keek verschrikt naar haar baasje. 'Is niks Dotje, baasje was even in gedachten.'

In de verte zag hij de uitrit naar de parking. Koffie en de hond uitlaten stond nu op het programma.

Maar vlak voordat hij de Volvo inparkeerde, gingen zijn gedachten nog even terug naar het moment waarop Theo had gezegd: 'Het was Cor, hij heeft het cadeau verhuisd.'

Hij had dezelfde dag Cor nog gebeld. Die was stil geweest aan de telefoon. Uiteindelijk had Cor hakkend voorgesteld om naar hun huurwoning op de Bra te komen om het verhaal over de verhuizing van de spullen van Theo uit de doeken te doen.

'Niet over de telefoon, dat kan niet. En niet waar je vader bij is. Het is geen geschiedenis waar ik trots op ben en ik durf het je vader niet te vertellen.'

Een paar dagen later was hij langs gekomen. Robert had hem opgehaald bij het NS-station in Wijhe. Cor was de tachtig inmiddels gepasseerd en hij reisde het liefst met de trein. In zijn oude Berlingo reed hij nog nauwelijks.

Cor was nog steeds Theo's beste vriend en tot voor kort trokken zij er jaarlijks een dag op uit om een interessante expositie te bekijken. 'Ons schoolreisje', zeiden ze dan lachend.

In huis was verder niemand. Theo was met zijn verpleegster op pad, zoals gewoonlijk. Antje had hem op de passagiersstoel voorin gezet en had de Amazon gestart voor een tochtje langs de IJssel. Dat vond Theo fijn.

Ze zouden minstens een paar uur wegblijven. Voor Antje was het chauffeur in de oude Volvo-klassieker helemaal het einde. Haar enthousiasme leek ook over te slaan op Theo en vanaf haar eerste werkdag toerden de twee dagelijks rond in de omgeving.

Cor had zich voorzichtig achterover laten zakken in de schommelstoel van Theo en was niet op zijn gemak. Robert had hem een glas whisky ingeschonken en na een tweede was Cor beginnen te vertellen.

15.

‘De vrijdag voor de verhuizing had ik de spullen al opgehaald bij de ouders van Theo. Eerlijk gezegd was ik nog steeds razend nieuwsgierig naar dat bewuste cadeau van Eveline. Ik wilde het destijds na onze terugkeer uit Frankrijk meteen al uitpakken maar Theo was des duivels geworden. Alsof ik een heilig verbond schond, zo pissig was hij geworden.’

‘Niks daarvan Cor, dit gaat op zolder bij mijn ouders en ik open het pas als ik Eveline weer heb ontmoet. Punt.’

‘Dat zei Theo letterlijk en ik herinner me dat nog goed.

‘De verhuizing bood mij dus de kans om stiekem te kijken wat er in zou zitten. Bij jouw opa en oma laadde ik de spullen in mijn bus en aangekomen bij mijn atelier sleepte ik de rol naar binnen en maakte het open.

Ik wist niet wat ik zag. Op de vloer midden in mijn atelier ontvouwde zich een groot schildersdoek van twee bij drie meter met een huiveringwekkende voorstelling. Ik herkende de compositie direct van plaatjes uit een van mijn kunstboeken. Het leek sprekend op ‘Het Vlot van de Medusa’ van Théodore Géricault. Maar dit schilderij was anders, heftiger dan het origineel in het Louvre. Bijna magisch en heel surrealistisch.’

‘Hoe bedoel je?’ had Robert gevraagd.

‘Nou, de kleuren waren opvallend contrastrijk, herinner ik me. De compositie was nog dramatischer en de afsnijdingen gewaagder. Maar wat alles sloeg was de voorstelling, het tafereel op het vlot. Een bloedende, barende vrouw, een vastgebonden naakte man die werd gecastreerd door drie schaars geklede vrouwen, een soldaat gespietst op de bajonet van zijn musket en een geestelijke lag half ontbloot en deels aangevreten op de rand van het vlot terwijl een groepje vrouwen zich te goed deed aan zijn hart en lever. Het leek wel kannibalisme. Rechtsboven

was een zwarte vrouw te zien die met een doek zwaaide en de weg wees naar een stuk land in de verte.'

'*Nom de dieu*, het klopte', was het eerste wat Robert had gedacht. Dit was het schilderij dat de jonge dorpspastoor Henry Maisonnestree in 1916 uit een Parijs atelier had meegenomen naar zijn pastorie in Saint Corné en Gra.

Cors omschrijving klopte exact met de beschrijving die hij had gelezen in de samenvatting van de PhD-scriptie van Alain. Dit was zonder twijfel het doek waar Alain al vanaf 2004 naar op zoek was.

Cor was verder gegaan.

'Ik vond het prachtig maar ook angstaanjagend. Op de achterkant stond de inscriptie *JATG 1819, Méduse, les femmes aux commandes*.

Ik begreep meteen dat dit een waardevol doek was. Ik kon het niet zomaar weer oprollen, het moest eerst vereeuwigd worden.'

'Ik zat in het laatste jaar van de AKI-opleiding en was me gaan specialiseren in fotografie en film. In Hoogeveen had ik een technische camera gekocht, een Cambo, met een Rodenstock objectief. Tweedehands weliswaar maar in perfecte conditie. Je weet wel, zo'n camera met een enorme balg waarmee je fantastisch kunt onthoeken en het perspectief kunt aanpassen. Met een achterkant voor joekels van negatieven: dertien bij achttien centimeter. Die camera kwam nu goed van pas.

Ik wist direct dat ik het schilderij wilde vastleggen.

Van twee grote augurkblikken die ik bij de Chinees in Enschede had geritseld, had ik zelf spots gemaakt die een mooi, warm strijklicht gaven. Goedkoop maar het werkte perfect.

Met deze belichting heb ik diverse opnames gemaakt van het schilderij vanuit verschillende hoeken en ook een paar van bovenaf. Een oud keukentrapje kwam hierbij goed van pas. Zwart-wit weliswaar maar dat maakte niet uit. Op een goede

zwart-witfoto zie je vaak meer kleurnuances dan op een kleurenprint.' De fotograaf in Cor was naar boven gekomen.

'Vertel verder Cor, wat heb je daarna gedaan?' Robert was ongeduldig geweest en vond dat Cor teveel bleef hangen in zijn fotograaf-modus.

'Ik had sinds kort verkering met Ulrike, een Duitse griet uit het derde jaar. Ze zou 's avonds komen voor een *petite party*. Daar verheugde ik me enorm op want dat betekende een paar joints, veel alcohol en veel seks. Die meid lustte er wel pap van, met haar in mijn atelier was het altijd feest.'

Robert had zich enigszins gegeneerd. Een oude man in een schommelstoel en dan zulke ontboezemingen. Dat paste niet, vond hij. Domme kroegpraat. En een domme uitdrukking ook, ergens pap van lusten. Waarom had Cor niet gezegd dat die meid zo heet was als een houtkachel in een strenge winter? Dat was toch veel mooier en tartte de verbeelding toch veel meer? Of had Robert last van zijn latente preutsheid of zijn beleving dat een oude kerel het niet meer mocht hebben over 'er pap van lusten'?

Waarom mocht dat eigenlijk niet? Was dat alleen voorbehouden aan brallerige studenten en jonge viriele mannen?

Hij had de gedachte direct weer verworpen want Cor was verder gegaan.

'De avond liep totaal anders dan ik me had voorgesteld. Ik had het schilderij uitgerold op de grond laten liggen om het aan Ulrike te laten zien voordat ik het weer in de bus zou opbergen. Daarna kon ons feestje beginnen.

Ulrike was half aangeschoten toen ze binnenkwam, samen met haar vriendin Mathilde. Ikzelf had inmiddels een paar jointjes achter de rug en was behoorlijk stoned. Op mijn pick-up draaide ik mijn nieuwste elpee: *'The Piper at the Gates of Dawn'* van Pink Floyd.

De Duitse vrouwen hadden niet alleen gezopen maar ook al-lebei een LSD-tablet geslikt en het effect was snel merkbaar. De pilletjes hadden ze gekocht in Hengelo bij jongerencentrum Fashion. Al bij het tweede nummer van de elpee, *Lucifer Sam*, waren de jonge vrouwen uitbundig gaan dansen op het schilde-rij. ‘*Lucifer*’, hadden ze geroepen. ‘*Lucifer, der Teufel*’. Bij het volgende nummer was Mathilde gaan schreeuwen. ‘*Dass bin ich, dass bin ich*’. Ze doelde natuurlijk op de titel van de volgende song: *Matilda mother*. Het ijzingwekkende tafereel en de LSD hadden echter een nega-tief en hallucinerend effect op de twee vrouwen. Ze raakten in een *badtrip* met fatale gevolgen.

‘Ze gingen toch niet dood?’ vroeg Robert.
‘Nee, nee, luister.’ Cor nipte van zijn whisky en stak opnieuw van wal. Hij zat nu op de praatstoel.
‘Met allerlei voorwerpen uit het atelier gingen de vrouwen het doek te lijf. Met een stanleymes werden diepe kerven getrok-ken, met een hamer en een beitel werden gaten geslagen. ‘*Wir Frauen haben das Sagen*’, hadden ze uitgekrijsd.
Kostend en urinerend gingen ze verder met hun vernietigende werk terwijl ik totaal overdonderd een toeschouwer was, mach-teloos en niet in staat om in te grijpen. Dat durfde ik ook niet, die meiden waren veel te agressief en de beitels en messen te scherp. Het leken wel indianen die een oorlogsdans uitvoerden rond een totempaal.

Terwijl de muziek steeds psychedelischer werd, raakte het schilderij volledig beschadigd en gerafeld. En plotseling was de angst en wanhoop toegeslagen bij de Duitse vrouwen. Het leek alsof zij buiten zichzelf waren getreden en nu toeschouwer waren van hun eigen gedragingen en niet in staat waren om invloed op dat gedrag te hebben. Mathilde sloot zich op in de badkamer en Ulrike kroop als een bange muis weg in de hoek van mijn atelier. Ze zag overal grote wilde tijgers en krijste het uit van angst. Het was verschrikkelijk, bijna apocalyptisch.’

Cor transpireerde hevig, had zijn voorhoofd afgeveegd met een zakdoek en was gestopt met zijn verhaal.

Bad trips door drugsgebruik. Robert had er veel over gehoord en gelezen, vooral ook omdat Theo hem vaak in geuren en kleuren verteld had over Timothy Leary, de Amerikaanse psychiater en hippiegoeroe, die verdovende middelen *salonfähig* had gemaakt en zelfs als medicijn had ingezet bij zijn therapeutische sessies met zijn patiënten.

Roberts brein was op gang gekomen.

In 1938 had Albert Hofmann een organische verbinding ontdekt met hallucinerende werking. Hij noemde het Lyserg Säure Diäthylamid. Onder de afkorting hiervan is de verbinding bekend geworden: LSD.

Leary ontdekte dat soortgelijke verbindingen hun oorsprong hadden bij oude indiaanse culturen zoals die van de Azteken en Mazateken. Hij reisde af naar Mexico en ging experimenteren met paddenstoelen en dan vooral met de bestanddelen 'peyote' en 'psilocibine'. Hij vond de werking spiritueel verrijkend en een kleine dosis was hiervoor al voldoende.

De Amerikaanse regering had grote vraagtekens bij het gebruik van LSD en maakte zich al veel eerder zorgen om de mogelijk ontwrichtende werking van de drug. Dat kwam niet door Leary maar door een afschuwelijke tragedie.

In 1951 had de CIA in Pont Saint Esprit, een pittoresk Frans dorpje in de buurt van Avignon, de drug uitgeteerd op de niets vermoedende bevolking. Althans, dat beweerde Hank Albarelli in zijn boek '*a terrible mistake*'.

Volgens hem hadden de Amerikanen de drug willen testen of het een bruikbaar oorlogswapen was in een vijandig gebied. In het geheim hadden ze LSD toegevoegd aan het meel van de plaatselijke bakker. Het werd een drama met vijf doden en de rest van het stadje werd tot waanzin gedreven. Mensen waren doodsbang geweest, ze waren door glas gerend en van verdie-

pingen gesprongen.

'Ik ben een vliegtuig' had een man geroepen, en was uit een raam gesprongen. Een klein jongetje had zijn moeder willen doden. Overal zagen de mensen vlammen, slangachtige wezens en wilde dieren. Meer dan zestig inwoners waren voor langere tijd opgenomen geweest in een psychiatrische kliniek.

Het experiment was in de doofpot gestopt en aan de buitenwereld verklaard als een noodlottige en fatale vergiftiging van de bevolking door het gebruik van verschimmeld meel in de bakkerij van de plaatselijke *boulangier*. Moederkoorn werd het giftige bestanddeel genoemd. Graan van rogge en tarwe zou aangetast zijn door een bepaalde paddenstoel, de blauwe knotszwam, waardoor de gevaarlijke schimmel zou zijn ontstaan. Die zou hebben geleid tot een gangreuze besmetting die in de literatuur 'St Antoniusvuur' wordt genoemd en in de volksmond 'de kriebelziekte'. In de middeleeuwen kwam deze ziekte vaak voor in Europa maar sindsdien al honderden jaren niet meer. De exacte oorzaak is nooit gevonden, de vrouw van de bakker pleegde uit schaamte zelfmoord. De betrokkenheid van de CIA is nooit bewezen maar leidde wel tot vele speculaties en complottheorieën. LSD werd in de Verenigde Staten per direct verboden en zelfs het publiceren van de afkorting werd zwaar bestraft.

Robert bovenkamer klikte moeiteloos naar een ander voorval. Hij herinnerde zich een bezoek aan een warenhuis in New York waar hij zijn CD-collectie had willen aanvullen. De prijzen waren destijds belachelijk laag geweest. Hij had overal gezocht naar *Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band* maar de CD was onvindbaar. Totdat iemand hem vertelde dat het album in heel Amerika niet te koop was. Nooit geweest ook. Vanwege het nummer *Lucy in the Sky with Diamonds*. LSD!

Theo had vroeger veel over *Leary* en de hippies in Amerika verteld en Robert had meestal met rode oortjes geluisterd. Ook

naar de psychedelische muziek die Theo had. Helaas waren alle albums van the Soft Machine, The Doors en Pink Floyd, Theo's favorieten, verbrand samen met zijn hele platencollectie.

‘Die vreemde afwijking heb ik nog steeds,’ mompelde Robert zachtjes. Hij was nog steeds trots op zijn fenomenale feitenkennis hoewel hij er minder kwistig mee strooide. Nog wel als hij alleen was, hardop achter het stuur van zijn Volvo, maar niet meer in gezelschap. Het stond betweterig en Robert had een hekel aan zichzelf en zijn apenrotsgedrag gekregen.

‘Mijn hersens functioneren nog uitstekend en voor de muziek heb ik Spotify en *Radio Paradise*.’ Hij moest grinniken in zichzelf.

Bij Luik sloeg hij rechtsaf richting Brussel. Na een kilometer of tien zou hij afbuigen naar Namen.

De Volvo zoefde vertrouwd, Dotje lag te slapen naast hem en zijn gedachten dwaalden weer af naar Cors bizarre verhaal.

16.

Cor was aangeland bij het laatste chapiter van zijn bekentenis. 'De Duitse meiden vertrokken pas laat in de avond. Ik maakte me zorgen over hun gezondheid maar ook over het schilderij. Wat had ik in godsnaam gedaan en hoe moest ik dat verkopen aan Theo? Ik besloot om niks te vertellen. Zijn liefde Eveline zou volgens mij toch nooit meer komen opdagen dus Theo zou de verpakking nooit openmaken. Hij wist ook niet wat er in had gezeten dus er was geen reden om te bedenken dat hij er ooit wat mee ging doen.

Ik had het oude pakpapier bewaard. Alleen de drie touwen waarmee de rol was dichtgebonden, waren door Mathilde aan kleine stukjes geknipt met een grote schaar waarmee ze ook het doek te lijf was gegaan.

Op een bepaald moment besloot ik om een oud tapijt van ongeveer hetzelfde formaat op te rollen en in te pakken. Dat stond opgerold in een hoek van mijn atelier. Met drie stukken ijzerdraad om het pakpapier heb ik die rol dichtgesnoerd en in de bus gelegd. De volgende dag ben ik naar de Horst gereden en heb het pakket samen met de ander spullen uitgeladen. Ik heb Theo nog geholpen om het naar de zolder te brengen.'

'Hier ga ik het opbergen' had Theo nog gezegd. 'Zodat niemand het kan vinden.'

'Maar nu weet ik nog niet wat je met het doek hebt gedaan. Of beter, met wat er van over was?'

'Mijn god, wanneer kwam Cor tot de clou?' had Robert zich amechtig afgevraagd. Het schoot maar niet op.

'Het doek was zwaar beschadigd maar het was nog steeds een doek van twee bij drie meter. Ik besloot het in zes stukken op te knippen en te bewaren in mijn atelier.

Een paar jaar later begon de herinnering aan deze gebeurtenis

te kriebelen en ik vond dat de zes doeken een waardige bestemming dienden te krijgen. Waarom weet ik niet meer, het was een gevoel dat ik wilde volgen. Dat was in het begin van de jaren zeventig.

Ik was inmiddels docent visuele vorming en tekenen en had een briljante groep studenten, allemaal jonge vrouwen van verschillende nationaliteiten.

Door de signering had ik begrepen dat het verminkte schilderij '*Femmes aux Commandes*' was genoemd. 'Vrouwen aan de macht.' En nu was het door vrouwen vernield.

Vanuit die gedachte heb ik een open atelier georganiseerd en aan zes van mijn beste studenten gevraagd om elk een schilderij te maken met als onderwerp 'vrouwen aan de macht'.

De zes stukken doek had ik met dikke lagen gesso, vermengd met gips en zand, gegrondeerd. Van het oorspronkelijke schilderwerk was niets meer zichtbaar. Elke student kreeg een doek van ongeveer een meter bij een meter. Twee van die doeken kenden op de achterkant nog de oorspronkelijke signering.

Op de een stond *JATG 1819*, op de andere *Femmes aux commandes, dernière étude*. De overige vier hadden geen signering op de achterkant. Met olieverf heb ik die vier gesigneerd met TH1, TH2, TH3 en TH4. Een eerbetoon aan Theo Hummekus, of misschien ook wel aan Théodore, de laatste voornaam van Géricault.'

'En daarna, wat gebeurde er daarna?' Robert was gaan staan en stond nu vlak voor Cor.

'Twee schilderijen sprongen er met kop en schouder boven uit. Die zijn meegenomen door de makers. Ik ben hun namen vergeten maar het betrof een Duitse en een Zuid-Afrikaanse kunstenaars. Ben eigenlijk wel benieuwd waar deze schilderstukken nu hangen want die twee vrouwen bulkten van het talent en hun werk was toen al museumwaardig. Twee vrouwen aan de macht. Heel toepasselijk en mijn opzet voelde geslaagd. Voor mij was het de afronding van de rampzalige LSD-trip in mijn atelier, een soort boetedoening naar Theo en naar de schilderkunst.

De andere vier doeken heb ik weer meegenomen naar mijn atelier in Roombeek in Enschede. Daar hebben ze jaren in een hoek gestaan. Je snapt wel wat daarmee is gebeurd.'

Natuurlijk had Robert het ogenblikkelijk begrepen. Naar die vier doeken kon hij fluiten. Alles was verbrand. Op dertien mei 2000 was in Enschede de vuurwerkopslag van SE FIREWORKS ontploft. De opslagplaats had midden in Roombeek gelegen, vlakbij de oude Grolschfabriek. Het was een ongekende explosie geweest die een gigantisch inferno had veroorzaakt. Robert herinnerde zich nog goed de beelden die de ZDF de volgende morgen had geschoten in de wijk en die door tv-oost waren uitgezonden. Roombeek was veranderd in een oorlogsgebied dat sterk deed denken aan de verwoestingen van de Eerste Wereldoorlog rondom Verdun en Ieper. Er waren drieëntwintig doden gevallen en meer dan tweehonderd huizen waren volledig verwoest, waaronder talloze ateliers van kunstenaars. Bijna duizend mensen raakten gewond. Het verhaal achter de ramp was nooit bekend geworden. Talloze geruchten doen tot op de dag van vandaag nog steeds de ronde. Van papierversnipperaars die op de avond van de ramp overuren draaiden in het gemeentehuis van Enschede tot de aanwezigheid van een grote voorraad munitie van een ultrageheim en schimmig NAVO-netwerk genaamd Gladio. Roberts vader Theo, zelf een jongen uit Enschede, had er maar één woord voor gehad: 'Doofpotaffaire!'

'Jij denkt nu zeker dat alles is verbrand, inclusief de negatieven?'

Voor het eerst had Cor moeten glimlachen. Robert had verbaasd gekeken.

'Wat bedoel je, Cor? Al die ateliers in Roombeek zijn toch tot de grond toe afgebrand? Dat vertelde je zojuist!'

'Een goede fotograaf bewaart altijd zijn negatieven. Op een veilige plek!'

Ik werkte destijds nauw samen met een fotograaf uit Deventer.

Die had een prachtig depot gebouwd voor zijn negatieven, met een warmte- en vochtregeling. Ik mocht mijn negatieven daar ook opbergen en dat heb ik altijd heel consequent en secuur gedaan. De man is inmiddels overleden maar ik heb nog steeds contact met zijn opvolger. Dus ik heb nog steeds toegang tot mijn archief!’

Daarmee had Cor zijn verhaal afgesloten.

Op dat moment had Robert nog geen idee gehad van de dynamiek en de reuring die de negatieven een paar maanden later zouden veroorzaken in Saint Corné en Gra.

Voor hem reed een auto met caravan. Te zachtjes wat Robert betrof. Hij beroerde het gaspedaal en de neus van de Volvo richtte zich grommend op. Robert genoot zichtbaar.

Wat een bizar verhaal had Cor verteld. Onderweg naar Namen had Robert er weer aan moeten denken. ‘Eigenlijk best eng’, dacht hij hardop. ‘Ik kijk door mijn voorruit naar het verkeer terwijl in mijn hoofd een film draait met de gebeurtenissen van het afgelopen jaar. Ik moet wel blijven opletten. Philipville nadert en daar rijd ik bijna altijd verkeerd.’

Robert moest lachen terwijl hij naar zichzelf keek in de achteruitkijkspiegel. Toen de Horst in lichterlaaie stond had hij opluchting gevoeld. Het schilderij kon hem toen al gestolen worden. Na Cors ontboezeming had hij dezelfde opluchting gevoeld. Alsof er een last van zijn schouders was gevallen. Naar dat schilderij zou men waarschijnlijk nog generaties lang blijven zoeken maar het was er niet meer. Voor het grootste deel verbrand, voor een klein deel verdwenen. Eveline kon opgelucht ademen. Niemand kon haar nu nog beschuldigen van het vervoeren van een beroemd en kostbaar schilderij naar Enschede in Nederland. De laatste studie van Géricault zou voor altijd een mythe blijven. Dat was mooi, vond Robert. Soms was de mythe mooier dan de realiteit.

Hij moest aan Alain denken. Hij had hem een paar dagen na Cors bezoek een email gestuurd met een korte samenvatting van de gebeurtenissen op het atelier van Cor. Over de opnames en de negatieven had hij gezwegen. Hij kende het fanatisme van Alain met betrekking tot het doek van Géricault. Hij was in staat om een dag later al op de stoep te staan in Wijhe om de negatieven op te eisen en daar had Robert op dat moment geen trek in gehad. Liever behield hij nog een tijdje de regie.

Arme, obsessieve Alain. Via Eveline en Marie had Robert gehoord hoe hij had gereageerd. Alain was woedend geworden en helemaal over zijn nek gegaan. Hij had Cor met terugwer-

kend kracht een proces aan willen doen. Eveline had hem daar gelukkig van weerhouden. Zij had realiteitszin en vooral veel fatsoen. Hij kreeg steeds meer bewondering voor haar.

Tweede bedrijf
intrige

LAZARUS

Lees ook van dezelfde schrijver

HET VLOT VAN DE MEDUSA (DEEL 1)

In een dorpje in het departement Nièvre in Frankrijk gaat Robert Hummekus, een uitgerangeerde museum directeur, op zoek naar een verborgen kunstschat.

Bijna zestig jaar geleden beleefde zijn vader Theo in dat dorp zijn eerste liefde en hij heeft Robert op het spoor gezet van verloren meesterwerken in de dorpskerk.

Robert gaat niet alleen op reis. Zijn rugzak zit vol met trauma's en tragische familiegeschiedenis.

Zijn bijzondere brein schakelt voortdurend naar allerlei weetjes, feiten en gebeurtenissen uit zijn verleden.

Voor iedereen die van kunst en architectuur houdt, iets heeft met het Franse platteland of de IJsselvallei is *Het Vlot van de Medusa* een fascinerend boek. Een greep uit de reacties:

*“In één ruk uitgelezen. Prachtig!
Heb zelfs een traantje weggepinkt.”*

*“Ik vond het jammer dat ik het uit had. Verduiveld knap
gecomponeerd. En tegelijk een klein college kunstgeschiedenis.”*

*“Ik kon haast niet met lezen stoppen.
Een geweldig mooi boek.”*

S.Emdee 2025

ISBN 978-94-90548-89-6

NUR 305 Roman

Roman

HET VLOT VAN DE MEDUSA

S. Emdee

EDIPO RE

Het is een jaar na de fatale brand van landhuis De Horst en Robert Hummekus besluit terug te keren naar het dorpje in het departement Nièvre waar zijn bizarre avontuur begon. Maar nu voorgoed want zijn grote liefde Marie wacht op hem. Tijdens die reis blikst hij vanuit zijn trouwe Volvo 245 GLE terug op het afgelopen jaar. De zoektocht naar het verdwenen meesterwerk van Théodore Géricault is niet geëindigd met de brand, sterker nog, de geschiedenis begint op de rokende puinhoop van zijn geboortehuis pas echt.

Opnieuw stapelen de gebeurtenissen zich op en Robert moet alle zeilen bijzetten om naderend onheil het hoofd te bieden. En passant lijkt een voorspelling uit de Griekse Oudheid hem te achtervolgen.

Edipo Re is het vervolg op *Het Vlot van De Medusa* en ontspint zich als een regelrechte thriller. Gelukkig biedt het verhaal ook in dit tweede deel talrijke inkijkjes in Roberts bijzondere brein. We komen veel te weten over zijn liefde voor muziek, fotografie en film. En over een geheim genootschap.

S.Emdee (pseudoniem van Ap van Straaten) is kunstenaar - schrijver en woont in Deventer. Edipo Re is zijn tweede roman.

9 789490 543902

